

Sárisáp, 1903. április 13. – Budapest, 1982. január 26.

Apja bányamunkás volt. Hat elemi iskolát végzett, s a vágárszakmát tanulta ki. 1918 óta szakszervezeti tag, 1926-tól a bányászszakszervezet egyik helyi vezetője. 1928-ban csatlakozott az illegális Kommunisták Magyarországi Pártjához. 1929-1932-ben, Franciaországban, a lens-i bányában dolgozott, kapcsolatba került a Francia Kommunista Párttal. 1932-ben hazatért, még ugyanebben az évben az illegális pártmunkáért és sztrájkok szervezéséért letartóztatták, és egyéves börtönbüntetésre ítélték. Az 1930-as évek végén a bányászszakszervezet országos választmányi tagja. 1944. március 19-én újból letartóztatták, rövid időt töltött börtönben. Kiszabadulása után nem tért haza, hanem a környékbeli erdőkben bujkált. Bányászokból partizáncsoportot szervezett, harcolt a németek ellen, a szovjet csapatokkal részt vett Sárisáp felszabadításában. 1945 elején a Magyar Bányamunkások Szabad Szakszervezete főtitkárává választották, tisztségét 1950-ig töltötte be, majd 1958-ig a Salgótarjáni Szénbányák vállalati igazgatója. Az MKP 1945. májusi pártkonferenciáján beválasztották a központi vezetőségbe. Június 24-én, a Dunántúlon, Tatabánya képviseletében választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4-étől 1958. szeptember 26-ig a Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben, majd a Magyar Függetlenségi Népfront színeiben nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő volt. 1945. december 2-án a Szaktanács tagjává választották. 1948. június 15. és 1951. március 5-ig az MDP Központi Vezetőség tagja. 1948. október 20-án a Szakszervezetek Országos Tanácsa egyik alelnökévé választották, 1953-ig SZOT-alelnök. 1957-ben kinevezték a Dorogi Szénbányák Tröszt kormánybiztosává; 1958-tól a Bányaiipari Dolgozók Szakszervezete elnöke; 1961-ben vonult nyugdíjba, 1980-tól haláláig a szakszervezet tiszteletbeli elnöke és a Magyar Partizánszövetség tagja.